

Utassy József

A búsuló kamaszhoz

Hallgassál rám pajtikám!
Ifjú vagy még, légy vidám!
legyél most a barátom,
S hallgasd meg a tanácsom!

Tudom, hogy most, tavasszal
Mily nehéz a kamasszal
E témáról beszélni.
S alig lehet remélni.

Hogy – e felnőtt, nagy fiú,
Ki tudja, szép, ám hiú –
Az emberrel szóba áll.
Hiszen ő már csókra vár!

De ha tudnád, kis krétás
– No ne sértődj meg, hékás! –
Hogy bármily nagy tűzben égysz,
Te azért nagyokat lépsz.

Hidd el, én megértelek,
De ha meg nem sértelek:
megmondanád most nekem,
mi is az a Szerelem?

ugye hallgatsz barátom?
Ma már én is belátom
S önkritikám őszinte:
Én is az voltam, mint te:

Kis konok tüzes fiú.
S hogy víg kedvem fedje bú,
Ahhoz elég volt csupán
Egy elmaradt randevú.

Ilyen korban csak nevensz,
S talán mindenkit szeretsz.
Az jó mindig, kivel vagy,
S az nem tetszik, ki elhagy.

Mit csinálj hát? Megmondom.
Kedved ezzel nem rontom,
Íme, neked ajánlom
ezt a szerény tanácsom:

Ne hódolj és ne hódíts,
Lányokat sose bódíts,
Egy igazit keressél,
Kit szeretve szeressél!

1959

Gyönyörködő

Micsoda éjszaka!
Belezuhan a hold a tó vizébe,
s ezer csillag-csepp fröccsen rám
a tücskös őszi éjben.

1962

Ég és vödör

Ma már tudom, hiába vártam én költőt gimnazistaként Egerbe. Országos miértjeinkre akkor országos csend volt a válasz. Még érettségi után is két hosszú év telt el, míg végre 1961. május 29-én Pétervásárán kedvemre faggathattam Simon Istvánt.

A találkozó végén dedikálta nekem *A Jangce vitorlái* című könyvét is.

Másnap édesanyám a nyári konyhát meszelte, én meg kiültem a grádicsra a költő kötetével. Kis udvarunk közepén ott kékllett egy ócska vödör. Oldalán végigcsorgott az oltott mész, ahogy anyám bele-belemártotta a meszelőt. Egyszerre csak hatalmas taps verte föl a délután csöndjét. Fölnéztem a könyvtől. Házunk fölött hófehér galambraj körözött. Ahogy újra a könyvbe pillantottam, szinte öszszefolytak szemem előtt a betűk.

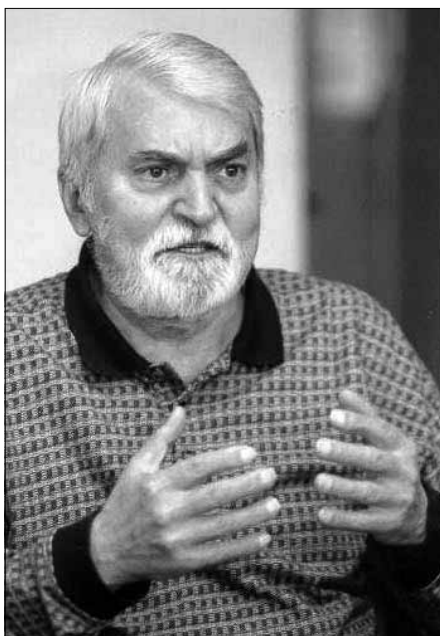
De azt a verset én sohasem fogom már elfeledni!

HADONGI DÉLUTÁN volt a címe..

Így kezdődött a vers:

„Surrogó, hófehér madárraj
száll el fölöttem vonalával;
ráfolyik az égre a röpte,
mint oltott mész a kék vödörrre.”

Micsoda?! – kaptam föl a fejemet. Fölöttem hatalmas, szikrázó kék ég. Ahogy épp ráfolyt a galambok röpte. S ott kékllett három-négy méterre tőlem a vödör is. Csorgott, végigcsorgott oldalán az oltott mész.

Koncsek József

Borközi versek

Bolondozás a Szentgyörgy-hegyen

Így nem szóla Zarathusztra

...mondják azt is, hogy Nietzsche
azért hirdetett egészen már irányt,
hogy érvénytelenítse
vonzalmaimat köznapi dolgok és egymás iránt...

mégis – ha újakezditék a karmikus
időt, én annyit mondom,
hogy mint valami keramikus,
forgassatok mezítláb egy fazekaskorongot.

Ha kipróbáljátok,
micsoda élvezet,
és borosbögrét emelek rátok,
idenézzetek!

Bár lehet, hogy valami kármentő
mellett ácsorgok,
s felvihog pár nemtő,
mert a bor rámcsorgott.

Nem baj / – így nem szóla
Zarathusztra /, készítünk új készletet:
„Egészségünkre!”, s nem marad le róla
az ékezet.

Kapásbor

Ezek a jó borok
a munkánkból teremtek.

Volt dolog
a hegyben.

Napközben a kapásbor:
„Ízlik?”

Esküszöm, hogy máskor
se úgy a tiszta rizling.

A soron akkor ott,
úgy tíz körül

a nap már a hátamon forgott,
mint valami köszörű.

S kiáltott a gazda,
lóbálta az üveget:

„Mit csinálsz a gazba’?
Idesüss, gyerek!”

No és ittuk-e?
Azám. A második felöntést.

De a tüke
ígért jó termést.

Hej, haj, hozzáítottam
fröccshöz, borhoz

az eget, a nyíltan
berzenkedő bokros

határon túl a
rétet,

meg mindent, amerre indulna
jókedv, ígéret –

Pincepörkölt

Pincepörköltöz
nem a pincét pörkölik,
miközben a bort
hörpölik.

Bögréből iván,
de nem szódalével,
ám néha a húsrá
egy-egy félbögrével

loccsntván, hadd igya,
kell rá ennyi még,
jancsikályhába
száraz venyigét

tömögetve,
csak lobogjon,
de a kedvünk
ne fogyjon.

Ugyanis az a jó,
ha bors, bor, paprika
sem marad ki,
úgy merik a

tányérokba
– se szék, se asztal –
de megbirkózunk
a szafttal.

S miközben tömöd
a fejedet,
a hegy fölött
átnevet Benedek.

Szőlőfürttel

Néztem, hogy a borfolt szétterül
a kifeszített abroszon,
s nem tudom, miért élveztem,
bizonyára a déli érzékekhez tartozom,
bár nem beszélek négerül.

A véletlenül felborult pohár bor
nyugodtan itta be a szűz rost anyagát,
mint amilyen természetes módon
kerül kézbe metszőolló vagy éppen szívlapát.

Ámde akkor megorrolta mozdulatom testszagát
bizonyos elvárás valamilyen együtt-valóságban,
s én – hogy úgy mondjam – egy esetleges
hálósákban

nem maradtam. „jojcakát!”

Nem is tudom, hová tűnt el.
Később találhatott volna ürügyet,
s én szőlőfürttel
köszönhettem volna.

Ilyenek ezek az ügyek.

Nagyanya – Dolina felé

Leginkább a nagyanyát fogyasztom,
végülis – versekbe írom át, s így egyre inkább
elfogy onnan, ahol van, fogy-fogyogat,

ámde – milyen furcsa változás –
miután fönn megjárta a tiszta égi arcot,
itt lenn a gyerekbe mozdul át,

hej, nagyanya, micsoda zsvivány
tréfamester vagy, te, Káré Magda,
Kíírlak a Dolinából, ahol harmatos
reggelen mentünk Nógrád felé,
én, mint gyerek, te meg a botoddal
tapogattad a rendes kemény szekérút
közepén a fűcsíkot, te, nagyanya,

te nagyanya,

nézd csak, hogyan fogyasztalak
ide, ebbe a időbe,
ahol testesülsz
a lányom felismert fejtartásában,
s persze, bennem is, amint a kedvesem
előreszalad, bevár,

akár én téged, nevetve, Káré nagymama.

Anga Mária

Azon a télen

A fák a télbe kapaszkodva magasra tartották az eget,
odabent lepedők suhogtak, Téged kötöttek pólyába,
köréd pólyálták a reményt, az áldást, az életet.
Eléd futott az utca, ő is ünnepelt, örömmel
hagyta nyitva reggel is a kiskaput,
csak jöjjön minden idő, csak jöjjön az udvarra,
szaporodjon, mint fákban az évgyűrű, csak sokasodjon.
Neked teremjen a Hold csillagot, az ég Napot.
Elmúltak idők, remények, ünnepek.
Ifjúságod tánca a madarak énekében újra éled,
azóta is kicsikó hévvel álmodod az álmot.

Az is lehet...

Az is lehet, hogy már
az enyhület következik
lázra, forróságra, nyárra.
Jövendélést mond az idő is,
tavaszt reméltet.

De hol keressem a folyókat,
ha medrükből kilépve szaladnak,
égre, földre szakadnak nagy áradással?
Örökbe fogadott madaraim pedig
szobámban maradnak, nem repülnek.

Az is lehet, hogy a hírvivők
eltévedtek, idegen tájakat járnak,
a félelemtől halántékuk beszakadt,
dobhártyájuk megrepedt,
mögöttük és előttük csak a tél
labirintusai épülnek újra.

Györffi Réka

Csend

Bizományban ott hagytad a lelked,
bokrosodnak a tennivalók,
lelohasztanak vagy feltüzelnek,
jól tudod, hogy mind alávalók
s igaz a te elvakult magányod.

Szeretőid sohasem szerettek,
anyád nyelvén senki sem beszél már,
kihull a fájdalom belőled,
nyitott mellkasod, mint az oltár.

Séta

Ágy, asztal, falipolcok,
ezt járod újra körbe,
négyzetes világ
lépteid körbe törte.

Vizespohár a polcon,
valaki mindig szomjas,
átalszod ezt a tiszta
utcányi paplanhosszat.

Lehullsz a belsejébe,
megvágott csuklód kútja
csordul, lehúz a padló,
koccan a lámpabura.

Ajtók és ablakok közt
mindennap körbe-körbe,
hörpintsd fel pusztulásod
lassacskán lődörögve.

Kényszerpálya

Egy lépés, csúszás, botlás,
újabb erő kifejtés,
zörög a fémkeret,
emel, lép botladozva.
Két oldalon a jegenyesor ázik,
párás meleg az utca
csirizzé vált a sár, dugul a kanális.

Feledkezés

Ólomsúlyú szemhéjaidon
tollászkodik a fulladó idő.
Arcod beláthatatlanul puha,
célталanságod egyre-egyre nő.

Beleestem egy aljasincs gödörbe,
napról napra vásik körmöm és fogam,
sokáig lépcsőztetett türelemmel
kívántam egyre kiásni magam.

Rácsodálkoztam szárnyaidra,
vállaidnál fogva feltartottalak.
Felém fordulnál, egyre jobban szédülsz,
ébredsztenek komor, szelíd szavak.

Forgatókönyv

Néma, súlyos láncot talál,
törékeny csuklód belereszket.

Öllek habzó puhaságban,
üstököst, napot szül a tested.

Fogságom igazán a várad,
koponyámba zárt fele részed,
tömjénáldozat meg nem válthat,
merülsz magadba, ég a házad!

Menedék

Tested titkolja tarthatatlan
árnyéktalan vágyait,
ahogy fekszel mozdulatlan,
máshol vagy, de majdnem itt.

Hogy magadon átereszhess,
nem ölthetsz más alakot.
Együvé tartozol velem,
fejed mellemre álmodod.

Éjféli látogató

Szobám falába préselt kígyók
felém mozdulnak éjszakánként.

Sistereg egy lepkeszárny,
görcsös fájdalom szaga árad.

Hány lélegzetvételnyi szünet,
míg ő előlép és megáll.

Mozdulatlan, hunyt szemmel nézem:
éjszárnya van és pallosa,

visszacsókol, ha megidézem.

Egy éve...

Egy éve nem láttam Anyámat,
február 22 van ma,
2011 februárja.

Agyam lakattal zárt láda,
benne csipeszek, kanalak,
tapogatózó neszezés. Ezt csak azért írom,
Átfüstölt, bekormolt falain
belül ágyak közt szelíd pára,
elolthatatlan villanyfény,
a Niagara-vízesés,
éjszakák túlélte törvetések
után a honvágy csendülése,
testté és lélekké levés.